

Streda 24. januára 2018

Piesne: ES č. 559, 339

Text: Rut 1, 1 – 21

„IV čase, keď vládli sudcovia, nastal v krajine hlad. Vtedy odišiel istý muž so ženou a s dvomi synmi z judského Betlehema bývať na moábske stráne. 2Muž sa volal Elímelech, jeho manželka bola Noémi a jeho dvaja synovia Machlón a Kiljón; boli to Efraťania z judského Betlehema. Prišli na moábske stráne a ostali tam bývať. 3Potom zomrel Noémin manžel Elímelech, a ona ostala s obidvoma synmi. 4Tí sa oženili s Moábkami; jedna sa volala Orpa a druhá Rúť; bývali tam asi desať rokov. 5Potom zomreli obaja, Machlón i Kiljón, a ona ostala bez oboch detí a bez muža. 6Nato sa pobrala i so svojimi nevestami a vrátila sa zo strání moábskych. Na moábskych stráňach sa totiž dopočula, že Hospodin navštívil svoj ľud a dal mu chlieb. 7Potom odišla s oboma nevestami z miesta, na ktorom bola. Pustili sa na spiatočnú cestu do Judska. 8Tu povedala Noémi obom svojim nevestám: Choďte, navráťte sa každá do domu svojej matky! Hospodin nech je láskavý k vám, ako ste vy boli k zosnulým i ku mne! 9Nech vám Hospodin dá najšť spočinutie, každej v dome jej manžela! Nato ich pobozkala, a ony sa hlasno rozplakali. 10Povedali jej: Vrátime sa s tebou k tvojmu ľudu. 11Ale Noémi povedala: Vráťte sa, dcéry moje, načo by ste šli so mnou. Či môžem mať vo svojom lone ešte synov, ktorí by mohli byť vašimi mužmi? 12Vráťte sa, dcéry moje, chodte, už som pristará na vydaj. Ak by som si aj pomyslela: Mám nádej! a vydala by som sa tejto noci, a dokonca by som porodila synov, 13či by ste čakali, až dorastú? Či by ste sa mali preto zdržať a nevydať sa? Nie, dcéry moje! Ved' moje trápenie je väčšie ako vaše, lebo ruka Hospodinova sa vystrela proti mne. 14Potom sa znova nahlas rozplakali. Orpa pobozkala svokru na rozlúčku, ale Rúť pri nej ostala. 15Vtedy Noémi povedala: Hľa, tvoja švagriná sa vrátila k svojmu ľudu a k svojim bohom. Vráť sa za svojou švagrinou! 16Ale Rúť povedala: Nenúť ma opustiť ťa a odísť od teba! Lebo kam ty pôjdeš, pôjdem i ja, a kde ty budeš bývať, budem bývať i ja! Tvoj ľud bude mojím ľuďom, tvoj Boh bude mojím Bohom! 17Kde ty zomrieš, zomriem i ja, a tam chcem byť pochovaná! Tak nech mi učiní Hospodin, ba nech ešte pridá: len smrť ma rozlúči s tebou! 18Keď Noémi videla, že si pevne zaumienila ísť s ňou, prestala ju prehovárať. 19Potom obe šli, až došli do Betlehema. Keď došli do Betlehema, vzrušilo sa pre ne celé mesto. Ženy sa spytovali: Je to Noémi? 20A ona im povedala: Nevolajte ma Noémi! Volajte ma Mára, lebo Všemohúci mi spôsobil mnoho trpkosti. 21Plná som odišla, ale Hospodin ma vrátil prázdnu. Prečo ma voláte Noémi? Ved' Hospodin ma ponížil, Všemohúci uviedol na mňa nešťastie.“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Elímelech odišiel so svojou ženou Noémi a synmi do moábskej krajiny, aby tam našli lepší život. Synovia sa oženili a za manželky si zobrali cudzinky, Moábky. Rut a Orfa. Keď Noémi odišla z domova, nikdy nezabudla na vieru v Hospodina. Nezabudla, že patrí k vyvolenému Božiemu národu. Takouto vierou „nakazila“ aj svoje nevesty. Boh navštívil Noémi bolesťou, keď pochovala muža i oboch synov. Rozhodla sa pre návrat do rodnej krajiny. Na cestu odišla s nevestou Rúť, ktorá sa pustila do práce, zbierala klásky na Boázovom poli. Bola to náročná práca, neustále zohnutá, vo veľkom teple. Rúť pracovala poctivo a so svojou svokrou mala dobrý vzťah, počúvala jej rady a vnímala slová viery, ktoré vychádzali z jej srdca a života. Podľa vtedajších pravidiel sa mal najbližší príbuzný postarať o ovdovenú ženu z rodiny. Bol to Boáz, ktorý bol vzdialeným príbuzným a za manželku si zobral Rúť. Elímelech a Noémi odišli z domova. Chceli sa mať lepšie. Túžili po pohodlnejšom živote pre seba a svoje deti. Nechceli sa už viac báť o živobytie, ani žiť z ruky do úst. To sú aj naše túžby. Dať deťom vzdelanie, dobré školy, aktivity, pre seba dobrú prácu, bývanie, dovolenky. Nespoliehajme sa na seba, ale viac verme Pánu Bohu. On sa o nás postará. Odišli pred hladom, od svojich blízkych, z domova. Ako dopadol ich príbeh? Možno sa mali lepšie, ale prišli o to najcennejšie. Noémi ovdovela a prišla i o synov. Kríž života. I my nesieme svoje kríže. S dôverou prichádzajme k svojmu Bohu a pred Neho zložme svoj kríž. Rúť našla hojnosť pre dušu (vieru) a hojnosť pre srdce (lásku). Tvoj Boh bude mojím Bohom – to bolo osobné vyznanie Rúť. Je to vyznanie nás všetkých evanjelikov, našich rodín. Veríme v Trojjediného Pána Boha z celého srdca, duše, sily, mysle. Amen.

Modlitba:

Nebeský Bože, ďakujeme za Tvoje požehnanie pre náš život. Prosíme Ťa, zmiluj sa nad nami, keď chceme kráčať v živote po svojom, keď na Teba zabúdame. Pomáhaj nám v pokore niesť kríž života a daj nám silu a nádej. Amen.

Mgr. Lenka Rišiaňová, zborová farárka v CZ ECAV Púchov